Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 13. czerwca 1914.

Treść: (№ 126 i 127.) 126. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia nowych okręgów rozkładu podatku zarobkowego dla okręgów urzędowych nowoutworzonych Starostw w Loket i Kralupach. — 127. Obwieszczenie o odbywaniu egzaminów dla kandydatów, ubiegających się o upoważnienie na technika cywilnego (inżyniera cywilnego lub geometrę cywilnego).

126.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. czerwca 1914,

dotyczące utworzenia nowych okręgów rozkładu podatku zarobkowego dla okręgów urzędowych nowoutworzonych Starostw w Loket i Kralupach.

Dla okręgów urzędowych nowoutworzonych Starostw w Loket i Kralupach (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. października 1913, Dz. u. p. Nr. 226) tworzy się na zasadzie §§ 13. i 16. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13, — począwszy od okresu rozkładu 1916/1917 — po jednym okręgu rozkładu dla III. i IV. klasy podatku zarobkowego.

Ilość członków komisyi towarzystw podatkowych III. klasy dla powiatów politycznych Loket i Kralupy oznacza się na 4 dla każdego powiatu, zaś ilość członków komisyi towarzystw podatkowych IV. klasy dla wymienionych powiatów na 6 dla każdego z nich.

Stosownie do tego należy spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, obwieszczony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, uzupełnić w sposób następujący:

(Strona 903. i 905. części XLVI. Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisyi	Ilość członków dla towarzystw podatkowych III.	IV.
	dla towarzystw podatkowych **III. i IV. klasy**		klasy	
3 *a*	Powiat polityczny lokecki	Starostwo w Loket	4	6
18 *a*	Powiat polityczny kralupski	Starostwo w Kralupach	4	6

Engel wlr.

127.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 5. czerwca 1914

o odbywaniu egzaminów dla kandydatów, ubiegających się o upoważnienie na technika cywilnego (inżyniera cywilnego lub geometrę cywilnego).

I. Komisye egzaminacyjne.

§ 1.

W celu odbywania egzaminu, który po myśli § 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. maja 1913, Dz. u. p. Nr. 77, mają składać kandydaci, ubiegający się o upoważnienie na inżyniera cywilnego, ustanawia się dla poszczególnych kierunków zawodowych osobne komisye egzaminacyjne.

Takie komisye egzaminacyjne ustanawia się przy wszystkich politycznych władzach krajowych, w których siedzibie znajduje się akademia techniczna.

Egzamin, który mają składać kandydaci, ubiegający się o upoważnienie na inżyniera cywilnego budowy okrętów i budowy maszyn okrętowych, odbywać się będzie aż do dalszego zarządzenia jedynie przed komisyą egzaminacyjną, która będzie ustanowioną dla tych przedmiotów w Namiestnictwie dolno-austryackiem.

Skład komisyi egzaminacyjnych.

§ 2.

Komisyom egzaminacyjnym przewodniczy naczelnik państwowej służby budowniczej, a jeżeli tenże dozna przeszkody, jego zastępca.

Członkami tych komisyi są: jeden egzaminator z przedmiotów, obejmujących naukę o gospodarstwie społecznem i austryackie prawo administracyjne i trzech egzaminatorów z ustaw i rozporządzeń, wchodzących w zakres zawodu kandydata.

Czynność egzaminatora z nauki o gospodarstwie społecznem i z austryackiego prawa administracyjnego sprawuje profesor lub docent jednej z akademii technicznych, który uczy jednego lub obu tych przedmiotów.

Egzaminatorami z ustaw i rozporządzeń są:

1. wyższy państwowy urzędnik techniczny, a mianowicie:

a) dla inżynierów cywilnych budownictwa, architektury i budownictwa lądowego, budowy maszyn, elektrotechniki i techniki kultury wyższy urzędnik odnośnej państwowej służby budowniczej, o ile możności z odnośnego działu zawodowego;

b) dla inżynierów cywilnych budowy okrętów i budowy maszyn okrętowych wyższy urzędnik Inspektoratu żeglugi śródlądowej w c. k. Ministerstwie handlu w Wiedniu;

c) dla inżynierów cywilnych lasowości wyższy urzędnik państwowej służby lasowej;

d) dla inżynierów cywilnych chemii technicznej wyższy urzędnik państwowej służby budowniczej lub innego działu służby państwowej i

e) dla geometrów cywilnych, wyższy urzędnik w służbie ewidencyi katastru podatku gruntowego;

2. technik cywilny z odnośnego działu zawodowego, wykonujący swoje upoważnienie, lub w braku takiego inna osoba fachowa, którą od przypadku do przypadku należy przybierać i

3. profesor lub docent akademii technicznej, który uczy co najmniej jednego z głównych przedmiotów odnośnego zawodu technicznego i o ile możności jest technikiem cywilnym.

W Wiedniu mogą pełnić czynności członków komisyi egzaminacyjnych także profesorowie lub docenci akademii ziemiaństwa pod tymi samymi warunkami co profesorowie lub docenci akademii technicznej.

W komisyach egzaminacyjnych dla inżynierów cywilnych lasowości poza Wiedniem wstępuje, jeżeli na odnośnych akademiach technicznych nie udziela się głównych przedmiotów lasowości, w miejsce egzaminatora, należącego zresztą zwykle do grona profesorów lub docentów, inżynier cywilny lasowości, wykonujący swoje upoważnienie, lub inna osoba fachowa.

Komisya egzaminacyjna dla tych kandydatów, którzy po myśli § 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. maja 1913, Dz. u. p. Nr. 77, uwolnieni są od egzaminu z obu przedmiotów, mianowicie z nauki o gospodarstwie społecznem i z austryackiego prawa administracyjnego, składa się z przewodniczącego i z trzech członków, wymienionych wyżej w punktach 1., 2. i 3.

§ 3.

Dla kategoryi egzaminatorów, wymienionych w § 2., należy ustanowić po dwóch lub więcej komisarzy egzaminacyjnych, którzy przy egzaminach mają się z reguły na przemian zmieniać.

§ 4.

Mianowanie członków komisyi egzaminacyjnych.

Członków komisyi egzaminacyjnych mianuje naczelnik kraju na przeciąg pięciu lat. Mianowanie członków, należących do stanu techników cywilnych, jakoteż zastępujących ich ewentualnie

osób fachowych odbywa się na wniosek izby inżynierskiej w siedzibie komisyi egzaminacyjnej, która to izba jednak nie musi przytem ograniczać się do swego okręgu.

Zwoływanie komisyi egzaminacyjnych i zdolność ich do powzięcia uchwał.

§ 5.

Zwoływanie komisyi egzaminacyjnych należy do przewodniczącego względnie do jego zastępcy (§ 2.), który przytem winien postępować po myśli przepisów §§ 2. i 3., względnie 12.

Do tego, aby komisya egzaminacyjna była zdolna do powzięcia uchwał, potrzeba obecności przewodniczącego i wszystkich jej członków.

II. Regulamin egzaminacyjny.

§ 6.

Egzaminy odbywają się dwa razy w roku, a mianowicie z reguły w kwietniu i w październiku. Dla egzaminów ponownych (§ 12.) obowiązują te same terminy.

§ 7.

Prośbę o dopuszczenie do egzaminu wraz z dowodami odbytych studyów i praktycznego zatrudnienia należy wnieść do jednej z politycznych władz krajowych, wymienionych w § 1., i to dla terminu kwietniowego najpóźniej do dnia 15. lutego, dla terminu październikowego najpóźniej do dnia 15. sierpnia; wymieniona władza rozstrzyga tę prośbę po wysłuchaniu izby inżynierskiej, znajdującej się w siedzibie komisyi egzaminacyjnej, w sprawie policzalności praktycznego zatrudnienia, wykazanego przez kandydata do egzaminu.

Przeciw odmówieniu dopuszczenia do egzaminu wolno kandydatowi wnieść w ciągu czterech tygodni u odnośnej politycznej władzy krajowej rekurs do Ministerstwa robót publicznych, które rozstrzyga go w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa, o ile kandydat do egzaminu stara się o upoważnienie na inżyniera cywilnego techniki kultury lub lasowości.

Przy egzaminach ponownych (§ 12.) wystarcza zgłoszenie, wystosowane w ciągu tych samych terminów do przewodniczącego komisyi egzaminacyjnej.

§ 8.

Przewodniczący komisyi egzaminacyjnej, względnie jego zastępca oznajmia kandydatowi dopuszczonemu do egzaminu, względnie zgłaszającemu powtórzenie egzaminu, dzień i godzinę egzaminu. Kandydat winien w oznaczonym czasie przedstawić się przewodniczącemu komisyi egzaminacyjnej i wykazać, że złożył taksę egzaminacyjną (§ 13.).

§ 9.

Egzamin odbywa się ustnie i z każdym kandydatem z osobna.

Przewodniczący kieruje egzaminem; jako taki ma on prawo stawiać kandydatowi pytania, nie jest jednak do tego obowiązany. Członkowie komisyi egzaminacyjnej winni brać udział w egzaminie w porządku kolejnym, wyznaczonym przez przewodniczącego.

§ 10.

Nad oceną wyniku egzaminu odbywa się głosowanie.

Uchwała co do wyniku egzaminu zapada większością głosów. Jeżeli głosy są równo podzielone, przeważa to zdanie, do którego przystąpił przewodniczący, który bierze udział w głosowaniu. Uchwała końcowa powinna wyrażać, że egzaminowanego uznano za „uzdolnionego“ lub „nieuzdolnionego“. Jeżeli egzaminowanego uznano za „nieuzdolnionego“ winna komisya egzaminacyjna postanowić, czy egzaminowany może składać egzamin ponowny (§ 12.) w pełnym lub też ograniczonym zakresie po pół roku lub po roku.

Od uchwały komisyi egzaminacyjnej niema sprzeciwu.

Najmłodszy członek komisyi egzaminacyjnej winien spisywać protokół egzaminu i bezpośrednio po nim następujących obrad komisyi.

§ 11.

Uchwałę komisyi egzaminacyjnej ogłasza egzaminowanemu przewodniczący wobec zgromadzonej komisyi, przyczem kandydatowi uznanemu za „nieuzdolnionego“ należy oznajmić bliższe szczegóły co do egzaminu ponownego.

Co do egzaminu złożonego z pomyślnym skutkiem wydaje się egzaminowanemu świadectwo, podpisane przez przewodniczącego i wszystkich członków, uczestniczących w komisyi egzaminacyjnej (§ 5., ustęp 2.). Świadectwo to należy zaopatrzyć znaczkiem stemplowym na 2 K, którego ma dostarczyć egzaminowany.

O reprobacyi należy, o ile nie chodzi o budowę okrętów i maszyn okrętowych, zawiadomić wszystkie władze krajowe, przy których ustanowione są komisye egzaminacyjne.

§ 12.

Egzamin można powtórzyć z reguły tylko raz. W razie niezłożenia egzaminu powtórnego można składać egzamin jeszcze raz na wniosek odnośnej

komisyi egzaminacyjnej za zezwoleniem Ministerstwa robót publicznych, które co do inżynierów cywilnych techniki kultury i lasowości udziela tego zezwolenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

Egzamin ponowny ma się odbyć o ile możności przed tą samą komisyą egzaminacyjną, która orzekła reprobatę.

Jeżeli egzamin ponowny składa się w ograniczonym zakresie, wówczas obowiązują następujące postanowienia:

1. Jeżeli się nie składa egzaminu z jednego z przedmiotów, obejmujących naukę o gospodarstwie społecznem lub austryackie prawo administracyjne, nie następuje zmiana w normalnym składzie odnośnej komisyi egzaminacyjnej.

2. Jeżeli się nie składa egzaminu z obu przedmiotów, t. j. z nauki o gospodarstwie społecznem i z austryackiego prawa administracyjnego, uczestniczą jako członkowie komisyi oprócz przewodniczącego tylko trzej egzaminatorowie, oznaczeni w § 2., punkt 1., 2. i 3.

3. Jeżeli się nie składa egzaminu z ustaw i rozporządzeń, wchodzących w zakres zawodu kandydata, uczestniczy jako czynny członek komisyi oprócz przewodniczącego i egzaminatora z nauki o gospodarstwie społecznem i z austryackiego prawa administracyjnego naprzemian jeszcze jeden z egzaminatorów, oznaczonych w § 2., punkt 2.

III. Taksy.

§ 13.

Przed dopuszczeniem do egzaminu winien każdy kandydat, i to najpóźniej na trzy dni przed terminem egzaminacyjnym, uiścić w dyrekcyi urzędów pomocniczych odnośnej politycznej władzy krajowej taksę egzaminacyjną, wynoszącą 150 K.

Jeżeli kandydata uwolniono od egzaminu z obu przedmiotów, obejmujących naukę o gospodarstwie społecznem i austryackie prawo administracyjne, to taksa zniża się o 30 K.

Co do egzaminu ponownego obowiązują w razie składania go w całym zakresie pierwszego egzaminu postanowienia co do tego ostatniego. Taksy za egzamin ponowny w przypadkach, określonych w § 12., ustęp ostatni, punkt 1., 2. i 3., wynoszą 150, 120 i 90 K.

Taksa egzaminacyjna należy się przewodniczącemu i współdziałającym członkom komisyi egzaminacyjnej w równych częściach.

Złożone taksy przepadają, jeżeli kandydat bez uzasadnionego usprawiedliwienia nie jawił się do wyznaczonego egzaminu albo podczas egzaminu odstąpił.

Kandydatom, którzy swoje niejawienie się dostatecznie usprawiedliwili, oraz takim, którzy przed rozpoczęciem się egzaminu odstąpili z powodów, zasługujących na uwzględnienie, jak na przykład wskutek choroby, można zwrócić połowę złożonej taksy egzaminacyjnej.

O tem, czy tłómaczenie się, względnie usprawiedliwienie się jest uzasadnione, rozstrzyga komisya egzaminacyjna większością głosów, a to w sposób analogiczny jak o wyniku egzaminu (§ 10.).

Członkowie komisyi egzaminacyjnej, którzy nie mieszkają w miejscu egzaminu, nie otrzymują oprócz taks egzaminacyjnych żadnego innego odszkodowania.

§ 14.

Postanowienia niniejszego obwieszczenia wchodzą natychmiast w życie.

Trnka włr.